

не е чулъ, и продължава да е почтителенъ и сложенъ къмъ тѣхъ. Каква полза отъ прѣспирни и свади съ пакостенъ челоуѣкъ? — „Дѣто ще му рѣчешъ: Гаго, кажи му Аго!“ дума шопската поговорка: Блага дума и поклонъ врѣдъ никому не донасятъ. Плужевъ знае много добръ това и практикува винаги и всякъждѣ това . . .

Не прѣчува се грѣбнакътъ  
Отъ единъ учтивъ мѣтанъ . . .

И ето защо, благодарение на това мъдро правило, той не е ималъ до днесъ за нищо да се раскайва, отъ ничие незадоволство да се безпокои, за нищо да се коси. Той живѣеше въ своята тиха, безтревожна, спокойна атмосфера, да прощавате — като бѣбрекъ въ лой.

И тъй, Славчо Плужевъ, вѣчно тихиятъ, добриятъ, безобидниятъ, скромниятъ чиновникъ, се завърна тая вечеръ у дома си извънредно смутенъ и съ уплашено лице. Пръвъ пѣтъ жена му го виждаше така опадналъ и убитъ духомъ, станалъ още по-дребенъ отъ както си бѣше.

Хрумна ѝ, че има да чуе едно голѣмо нещастие.

— Славчо, какво е? попита тя въ силно безпокойство, а ушитѣ ѝ слушахъ, още прѣди мъжътъ ѝ да зине да каже думата: „отчисленъ“

Славчо клюмна глава безнадежно.

— Ела да ти кажъ вжтрѣ, Пено! едвамъ издума той.

Пена го подири съ повлѣчени крака отъ страхъ.

Славчо, като се намѣрохъ двама въ стаята, разгърна рѣще, плѣсна ги и извика трагически и съ заплаканъ гласъ.